

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobce **D.D. L.**, zastoupeného Mgr. Ilonou Sedlákovou, advokátkou se sídlem v Brně, Příkop 8, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, nám. Hrdinů 1634/4, poštovní schránka 155/SO, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 30.3.2012 č.j. MV- 106501-4/SO-2011, ve věci povolení k trvalému pobytu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 30.3.2012 č.j. MV- 106501-4/SO-2011, se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je **p o v i n n a** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 6.800 Kč ve lhůtě 30-ti dnů od právní moci tohoto

rozsudku k rukám Mgr. Ilony Sedlákové, advokátky se sídlem
v Brně, Příkop 8.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 30.3.2012 č.j. MV-106501-4/SO-2011, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 27.7.2011 č.j. OAM-6084-7/TP-2011, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu.

V žalobě žalobce namítl tyto žalobní body:

1) Správní orgán prvního stupně nesprávně zjistil skutečný stav věci. Žalobce podal žádost o povolení trvalého pobytu dne 2.6.2011. Vzhledem k tomu, že dne 20.6.2011 mu končila platnost jeho dlouhodobého pobytu, telefonicky se dne 18.6.2011 objednal ke správnímu orgánu prvního stupně za účelem řešení svého dalšího pobytu od 20.6.2011 do rozhodnutí o jeho žádosti o trvalý pobyt. Na základě telefonického ujednání se dne 20.6.2011 dostavil do sídla správního orgánu prvního stupně, kde mu byl vydán doklad označený *potvrzení o podání žádosti* a bylo mu sděleno, že s tímto dokladem může na území České republiky (dále jen ČR) pobývat až do rozhodnutí o žádosti o trvalý pobyt. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce nepobýval na území ČR od 21.6.2011 neoprávněně, popř. vědomě neoprávněně, ale že svoji pobytovou situaci řešil včas a pobýval zde v dobré víře v poučení správního orgánu na základě potvrzení o podání žádosti. Žalovaná se s touto žalobní námitkou vyrovnala tak, že ji označila za nedůvodnou, neboť žalobce nedoložil žádné důkazy, kterými by podpořil své tvrzení o postupu správního orgánu prvního stupně a z vysvětlení správního orgánu prvního stupně v postoupení odvolání vyplývá, že standardním postupem v obdobných případech je doporučení, aby si cizinec podal také žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu, neboť výsledek žádosti o trvalý pobyt není předem známý. Takto bylo postupováno i v případě žalobce. Tato argumentace je podle žalobce nepřezkoumatelná, neboť žalobce nemůže přímo doložit to, co mu bylo ústně sděleno na přepážce správního orgánu prvního stupně, jeho tvrzení však nepřímou potvrzuje doklad vystavený tímto správním orgánem dne 20.6.2011, jímž je *potvrzení o podání žádosti*, z něhož je zjevné, že žalobce skutečně v poslední den platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byl u správního orgánu prvního stupně a svou pobytovou situaci řešil. Žalovaná navíc nevysvětlila, proč správní orgán prvního stupně toto potvrzení žalobci vydal. Logicky k tomu nemohl mít žádný jiný důvod než je řešení žalobcovy pobytové situace. Případné nesprávné řešení tohoto správního orgánu nemůže být použito v neprospěch žalobce.

2) Správní orgán prvního stupně podal ve svém rozhodnutí výklad pojmů *veřejný pořádek a závažný způsob narušení veřejného pořádku*, přičemž vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 17.12.2008 č.j. 4As 66/2008. Správním orgánem prvního stupně provedený výklad uvedených právních pojmů je v rozporu s výkladem, který ke sjednocení rozhodovací praxe

soudů provedl rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 26.7.2011 sp. zn. 3As 4/2010. Žalovaná na tuto odvolací námitku reagovala tak, že údajný nelegální pobyt žalobce považuje za závažné porušení veřejného pořádku. Žalobce však trvá na tom, že jeho pobyt nelze považovat za nelegální a výklad pojmu „závažný způsob narušení veřejného pořádku“, který použil správní orgán prvního stupně i žalovaná, je nezákonný a v rozporu s judikaturou správního soudnictví.

3) Žalovaná dále učinila nesprávný závěr, že v době vydání rozhodnutí žalobce nesplňoval podmínku ust. § 68 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen zákon o pobytu cizinců), tj. 5 let nepřetržitého pobytu na území ČR. Z ust. § 33 odst. 1 písm. c) a § 68 odst. 5 zákona o pobytu cizinců přitom vyplývá, že lze cizinci vydat povolení k trvalému pobytu i v případě, že jeho dosavadní oprávnění k pobytu skončí ještě před vydáním rozhodnutí nebo dokonce i před podáním žádosti o trvalý pobyt.

Žalovaná ve vyjádření uvedla, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by zpochybňovala dosavadní závěry správních orgánů obou stupňů. Odkaz na právní úpravu dle bodu 3 žaloby považuje žalovaná za nepřipadnou, když ust. § 33 odst. 1 písm. c) a § 68 odst. 5 zákona o pobytu cizinců nelze na situaci žalobce vztáhnout. Žalobce v době od 21.6.2011 do 23.8.2011 pobýval na území ČR nelegálně, protože nepožádal o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, ani o udělení víza strpění. Z tohoto důvodu nesplnil podmínku nepřetržitého pobytu na území dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ke dni vydání rozhodnutí ve věci a zároveň závažným způsobem narušil veřejný pořádek. Žalovaná navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce podal dne 2.6.2011 u správního orgánu prvního stupně žádost o povolení k trvalému pobytu. Dle výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR žalobce pobývá na území ČR od 1.10.2005. Vyrozuměním ze dne 12.7.2011 bylo žalobci umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Dne 18.7.2011 se žalobce dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně a seznámil se s poklady rozhodnutí, k nimž se nevyjádřil. Dne 27.7.2011 pod č. j. OAM -6084-7/TP-2011 byla žádost žalobce zamítnuta podle ust. § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobce pobýval na území ČR z různých důvodů nepřetržitě od 17.1.2005 do 20.6.2011, takže celková doba překročila 5 let, jak požaduje ust. § 68 zákona o pobytu cizinců. Žalobce však nezažádal ve stanovené lhůtě o prodloužení dlouhodobého pobytu či jeho změnu za jiným účelem, takže mu ke dni 20.6.2011 skončila platnost dlouhodobého pobytu na území ČR, v důsledku čehož přerušil nutnou nepřetržitost pobytu na území ČR ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a v současnosti se zde zdržuje bez platného povolení k pobytu, čímž nesplňuje povinnost stanovenou § 103 písm. n) téhož zákona. Dále správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že žalobce tím, že zde v současné

době pobývá bez platného povolení k pobytu, závažným způsobem narušil veřejný pořádek, a proto byla v souladu s ust. § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců jeho žádost o trvalý pobyt zamítnuta. Správní orgán prvního stupně dále uvedl, že veřejným pořádkem ve smyslu ust. § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců je třeba rozumět soustavu pravidel chování, která jsou obsažena v právních předpisech, ale i pravidel, která v právních předpisech obsažená nejsou, jestliže jejich zachování je podle obecného názoru lidí v určitém místě a čase nezbytnou podmínkou pokojného stavu. Dosáhne-li určité jednání takové intenzity, že je lze kvalifikovat jako porušení či obcházení zákona, je nutno považovat je za porušení veřejného pořádku závažným způsobem. V tomto názoru vycházel správní orgán z rozsudku NSS ze dne 17.12.2008 č.j. 4As 66/2008-124. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které se svým obsahem shoduje s žalobními body 1 a 2 v následně podané správní žalobě. Tvzení žalobce uvedená v bodě 1 odvolání (koresponduje s bodem 1 žaloby – poznámka soudu), jsou doložena kopií potvrzení o podání žádosti vydaného správním orgánem prvního stupně dne 20.6.2011 pod. č.j. OAM-6084-TP/2011, z jehož obsahu se podává, že žalobce podal dne 2.6.2011 u správního orgánu prvního stupně žádost o povolení k pobytu podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Potvrzení obsahuje razítko, označení jména a podpis pracovníka správního orgánu prvního stupně. O podaném odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalované, která v odůvodnění rozhodnutí uvedla k odvolací námitce týkající se potvrzení o podání žalosti o povolení k trvalému pobytu, že k tomuto tvrzení nedoložil žalobce žádné důkazy, že by jej správní orgán prvního stupně tvrzeným způsobem informoval, přičemž dále citovala vyjádření správního orgánu prvního stupně, obsažené v postoupení odvolání, v němž je popisován standardní postup na přepážkovém pracovišti, který podle správního orgánu prvního stupně vylučuje pravdivost tvrzení žalobce. Dále se žalovaná ztotožnila se závěrem správního orgánu prvního stupně, že ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nesplňoval žalobce podmínku 5 let nepřetržitého pobytu na území ve smyslu ust. § 68 odst.1 zákona o pobytu cizinců, když nezažádal ve lhůtě o prodloužení dlouhodobého pobytu. K odvolací námice ohledně judikátu NSS ze dne 26.7.2010 sp. zn. 3As 4/2010 žalovaná uvedla, že námitku má za nedůvodnou, a to s ohledem na bod 27 tohoto rozsudku, v němž se uvádí, že NSS má za to, že ve smyslu § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, se žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne také tehdy, jestliže cizinec závažným způsobem narušil veřejný pořádek, nebo ohrozil bezpečnost jiného členského státu Evropské unie za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života. Za závažné porušení veřejného pořádku zde rozsudek označil nelegální pobyt ztěžovatele na území ČR. Žalovaná dále dodala, že správní orgán prvního stupně se také zabýval přiměřeností svého rozhodnutí, z hlediska jeho dopadu do soukromého nebo rodinného života odvolatele, přičemž dospěl k závěru, že o nepřiměřený zásah do těchto oblastí života žalobce se nejedná a žalovaná k tomu dodala, že takový zásah žalobce zřejmě ani nepociťuje, když proti němu v podaném odvolání nijak neprotestoval.

Podle ust. § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území.

Podle ust. § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců cizinec je mimo povinností stanovených v jiných ustanovení tohoto zákona, dále povinen pobývat na

území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak.

Podle ust. § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže cizinec závažným způsobem narušil veřejný pořádek nebo ohrozil bezpečnost jiného členského státu Evropské unie.

Jelikož žádost žalobce o trvalý pobyt byla zamítnuta z důvodu narušení veřejného pořádku závažným způsobem, je nezbytné se v posuzované věci primárně zabývat výkladem pojmů *veřejný pořádek* a *závažné narušení veřejného pořádku*. Výkladem těchto pojmů se (jak správně uvádí žalobce) zabýval NSS v usnesení rozšířeného senátu ze dne 26.7.2011 č.j. 3As 4/2010-151 a dospěl k závěru, že při výkladu těchto pojmů používaných v různých kontextech zákona o pobytu cizinců, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Žalovanou v napadeném rozhodnutí zmiňovaný bod 27 tohoto usnesení rozšířeného senátu nepředstavuje závěry tohoto senátu ohledně naplnění pojmů *veřejný pořádek* a *závažné narušení veřejného pořádku*, ale je pouze odkaz na jeden z příkladů v rámci výčtu užití těchto právních pojmů v zákoně o pobytu cizinců, a to ve spojitosti s rozdílnou praxí různých senátů NSS při výkladu těchto pojmů, což byl právě důvod, který vedl k nutnosti provést sjednocující výklad těchto pojmů rozšířeným senátem. Samotný výklad obou pojmů pak následuje v úvahách nastíněných rozšířeným senátem pod body 31 a následující, označeného usnesení. V bodě 56 pak rozšířený senát vyslovil názor, že *skutečným aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti jistě není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR*. Závěrem pak shrnul (bod 59 označeného usnesení), že při výkladu pojmů *veřejný pořádek*, resp. *závažné narušení veřejného pořádku*, pro účely výkladu ustanovení cizineckého zákona, je třeba brát v úvahu nejen účel daného právního předpisu, ale také kontext samotného ustanovení. Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů. V posuzované věci správní orgány obou stupňů dospěly k závěru o naplnění pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ jednáním žalobce, aniž by náležitě zohlednily individuální okolnosti jeho případu. Z obsahu správního spisu plyne, že žalobce ještě v době, kdy byl držitelem dlouhodobého povolení k pobytu, podal žádost o povolení trvalého pobytu na území ČR, přičemž v průběhu řízení o této žádosti, nastala právní skutečnost uplynutí doby jeho dlouhodobého pobytu. Již z uvedeného je zřejmé, že žalobce neměl v úmyslu veřejný pořádek nijak narušit, když svou pobytovou situaci řešil a věc byla v řízení. Žalobce sice mohl svou situaci řešit s větším časovým předstihem, nicméně jednoznačně projevil vůli ji řešit s cílem legalizace svého pobytu na území ČR. Ne každá situace, v níž se dostane cizinec do rozporu s právní úpravou, představuje závažné narušení veřejného pořádku. Naplnění tohoto pojmu představuje určitou intenzitu jednání a určitou intenzitu společenské nebezpečnosti. Nic takového podle názoru krajského soudu v případě žalobce nenastalo. Žalobce povolení k dlouhodobému pobytu pozbyl v průběhu doby, po kterou běželo řízení o povolení k trvalému pobytu

a žalobce navíc byl podle svého tvrzení v dobré víře, k níž měl přispět i správní orgán prvního stupně ujištěním, že po dobu řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu žalobce jinou formu legalizace nepotřebuje. Žalovaná v napadeném rozhodnutí dospěla k závěru, že žalobce své tvrzení nijak neprokázal a bez dalšího přijala za pravdivé tvrzení správního orgánu prvního stupně, že žalobcova argumentace není pravdivá. Nastalá situace, t.j. „tvrzení proti tvrzení“, představuje rozpor ve skutkových zjištěních, který nebyl nijak spolehlivě vysvětlen. Argumentace obvyklou praxí správního orgánu prvního stupně ještě není důvodem pro zpochybnění tvrzení žalobce. Žalovaná se přitom nijak nevypořádala s žalobcem předloženým potvrzením o podané žádosti o povolení k trvalému pobytu ze dne 20.6.2011, vydaným prokazatelně správním orgánem prvního stupně. Vydání tohoto potvrzení a datum jeho vystavení přitom logicky zapadají do argumentace, kterou předestřel žalobce, že k poslednímu dni trvání jeho povolení k dlouhodobému pobytu svou situaci na základě předchozí telefonické domluvy řešil u správního orgánu prvního stupně. Lze důvodně předpokládat, že pokud žalobce učinil tento krok, tedy vyvolal jednání u správního orgánu 1. stupně, podal by si žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, pokud by tak byl správním orgánem poučen. Krajský soud má však za to, že i kdyby žalobce na svou pobytovou situaci k datu 20.6.2011 správní orgán prvního stupně neupozornil, svou osobní návštěvu u tohoto správního orgánu neprovedl a nezískal potvrzení o podané žádosti, není situace, v níž se po 20.6.2011 nacházel, stavem, který by naplňoval znaky závažného narušení veřejného pořádku, a to z důvodů již shora uvedených, tedy že žalobce již podáním žádosti o trvalý pobyt v době, kdy trval jeho povolený dlouhodobý pobyt, dostatečně projevil vůli veřejný pořádek nenarušovat a svou pobytovou situaci řešit. Žalobce v podaném odvolání také správně argumentoval závěry usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26.7.2011 č.j. 3As 4/2010-151, neboť jak již bylo shora uvedeno, právě toto rozhodnutí NSS se výslovně věnovalo výkladu pojmů „veřejný pořádek“ a „závažné narušení veřejného pořádku“, a to s ohledem na různé varianty, v nichž jsou tyto pojmy v zákoně o pobytu cizinců užity. Správními orgány obou stupňů aplikovaný rozsudek NSS ze dne 17.12.2008 č.j.4As 66/2008-124 řeší situaci značně odlišnou od situace žalobce v posuzované věci. Je zde posuzován případ cizince, který se ucházel o povolení k trvalému pobytu, avšak v minulosti pobýval po určitou dobu na území ČR nelegálně, následně obdržel rozhodnutí o správním vyhoštění a jeho výkonu se vyhnul podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Na základě těchto skutkových okolností se pak ztotožnil NSS se závěry správních orgánů, že žalobce tímto jednáním závažně narušil veřejný pořádek. Situace žalobce v posuzované věci je však z důvodů již shora uvedených zcela odlišná. Na základě uvedené právní argumentace dospěl krajský soud k závěru, že žalobní body 1 a 2 jsou důvodné.

Pro úplnost krajský soud dále uvádí, že ve smyslu ust. § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců je narušení veřejného pořádku závažným způsobem pouze jednou z podmínek aplikace tohoto ustanovení. Druhou podmínkou je, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o trvalý pobyt bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Správní orgán prvního stupně k naplnění tohoto ustanovení v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že se touto otázkou zabýval a že v průběhu správního řízení nebyly žádné takové skutečnosti prokázány s tím, že žalobce nemá na území ČR žádné rodinné příslušníky, takže není odůvodněn závěr o zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života. Žalovaná pak v napadeném rozhodnutí k této otázce uvedla, že se správní orgán prvního stupně správně zabýval

také touto otázkou a že žalobce zřejmě nepřiměřený zásah nepociťuje, když proti závěrům správních orgánů prvního stupně nijak neprotestoval v odvolání. Přístup správních orgánů obou stupňů k této zákonné podmínce aplikace ust. § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců považuje krajský soud za zcela formalistický a nepodložený obsahem správního spisu. Ze správního spisu není zřejmé, že by se správní orgány otázkou zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce jakkoliv zabývaly. Za tím účelem neprovedly žádná zjištění, neshromáždily žádné důkazy a z podkladů rozhodnutí (z podané žádosti o trvalý pobyt) je naopak zřejmé, že matka žalobce sice žije ve Vietnamu, ale otec v Ostravě. Kusé závěry správních orgánů proto odporují obsahu správního spisu. Otázka zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince a posouzení její přiměřenosti je přitom obligatorní náležitostí rozhodnutí podle ust. § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců.

Také třetí žalobní námitku shledal krajský soud důvodnou, když správní orgány obou stupňů nesprávně aplikovaly ust. § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a dospěly tak k nesprávnému právnímu závěru, že žalobce porušil toto ustanovení. Citované ustanovení § 68 odst. 1 stanoví, že povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území. Podle názoru krajského soudu je toto ustanovení třeba vykládat tak, že nepřetržitý pobyt musí být naplněn po dobu 5 let před podáním žádosti. Podmínka, že by musel nepřetržitý pobyt existovat také v okamžiku podání žádosti, jak dovozují správní orgány obou stupňů, z tohoto ustanovení nevyplývá. Žalobcem bylo v podané žalobě poukazováno na ust. § 68 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, které upravuje, že žádost o povolení k trvalému pobytu je oprávněn podat i cizinec, který v době splnění podmínek podle předchozích odstavců, pobývá mimo území. Jestliže platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území skončí cizinci v době jeho nepřítomnosti na území, musí být žádost podána nejpozději do 6 měsíců od skončení platnosti tohoto povolení. Je pravdou, že ust. § 68 odst. 5 zákona o pobytu cizinců se na situaci žalobce nevztahuje, toto však žalobce ani netvrdí. Žalobce argumentuje tímto ustanovením, a podle názoru krajského soudu zcela správně, proto, že připouští možnost, aby cizinec podal žádost nejpozději do 6 měsíců od skončení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Skutečnost, že jeho dlouhodobý pobyt již skončil, nebo, že se nachází v době podání žádosti mimo území ČR, je irelevantní. Splnění podmínka 5 let nepřetržitého pobytu tím není nijak dotčena. Obsahem správního spisu je prokázáno, že žalobce pobýval na území ČR nepřetržitě od roku 2005 a proto 5 let nepřetržitého pobytu zcela jistě naplňuje. Na této skutečnosti nemohlo nic změnit to, že následně v průběhu správního řízení pozbyl povolení k dlouhodobému pobytu. Z ust. § 68 odst. 1 a odst. 5 plyne, že nepřetržitý pobyt cizince nemusí existovat v době podání žádosti o trvalý pobyt.

Na základě shora uvedené právní argumentace shledal krajský soud žalobu ve všech bodech důvodnou a rozhodnutí žalované podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost zrušil. Současně věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem vysloveným soudem (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalobci vznikly náklady řízení zaplacením soudního poplatku

ve výši 2.000 Kč a dále v souvislosti s právním zastoupením, a to za dva úkony právní služby po 2.100 Kč a 2x režijní paušál po 300 Kč, t.j. celkem 4.800 Kč (ust. § 6 odst.1, § 7, § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. advokátního tarifu, v platném znění). Celkově tedy náklady řízení činí částku 6.800 Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zák. č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.), týkajících se nabytí právní moci rozhodnutí, stanovil soud žalované k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (ust. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159 a § 168 o.s.ř.). Podle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. za použití ust. § 64 s.ř.s., zavázal soud žalovanou zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokátky, která žalobce v řízení zastupovala.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasačnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 30.května 2013

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu